

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Šimen Jak

Izhaja 15. in 30. dan vsakega meseca ter velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld.
Za oznanila plačuje se od čveterostopne petit-vrste 6 kr. če se jedenkrat tiska, 5 kr. če se dvakrat in 4 kr., če se trikrat tiska.
Večkratna oznanila primerno ceneje.

Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani (Krakovski nasip št. 18).

Pozdrav!

Pavliha — kdo ga ne pozna,
In njega činov slavnih?
Kdo ni se kdaj jih veselil
V mladosti letih davnih?
Pomlájten prišel spet je v svet,
Da hvali in da kara,
Vesel je, dobrega srca,
Za žalost nič ne mara.
Pavliha vé, da res hudó
Na svetu je živeti;
Veselje vsem moré skrbi,
Po zimi in po leti.
Le kdor humorja kaj ima,
Nadloge vse prestane;
Pavliha to Vam je zdravnik,
Ki vse zaceli rane.

Po svetu vsem se vnel je boj,
Strasti povsod divjajo,

Le idealov vzvišenih,
Nikjer več ne poznajo;
In kar smo videli drugod,
Slovenci smo posneli
Ter v radost vseh nasprotnikov
Domač prepír začeli.
Sè klerikalcem naprednjak
Za senco se bojuje,
Med tem, ko v težkih sponah rod
Pomoči pričakuje.
Kdor nosi črno suktnjo je
Brez doma nazadnjak;
V čitalnici kdor pleše rad,
Zaničevan je vsak.
Razcepljeni na stranke smo,
Nasprotstvo je veliko,
Malenkostne osebnosti
Pa delajo razliko.
Čemu prepír, čemu je boj?

Sinovi vsi smo Slave,
Zjedínimo se, kar nas je,
Od Adrije do Drave.
Da trd in močen bomo jez,
Da tujstvo nas ne vniči,
Ljubezen in pravičnost pa
Naj stranko našo diči.
Idejo zagovarjal tó
Pavliha bo pošteno,
Pobijal bo nasprotstvo le
Umetno narejeno.
Pobijal bo sovražnike
Rodu in domovine,
S šaljivostjo, dovtipnostjo
Zabaval domačine.
Komur je takšen v čisljih list,
Ki zida, ne razdira,
Forinte štiri pošlje naj,
„Pavliho“ naj podpira.

OPOMBA! To številko poslali smo nekaterim znanim narodnjakom na ogled. Kdor se ne misli naročiti, naj jo blagovoljno dalje odda v prijateljskem krogu na vpogled.

Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.

Peter Krt in Pavel Vrabec sta si bila konkurenta in po vsem Starem trgu in v bližnji okolici pripovedovali so si ljudje, da skušata Peter in Pavel drug drugemu škodovati, kjer le moreta. To nasprotstvo se je še poostrilo, odkar sta Peter in Pavel stopila v zakorški stan. Peter dobil je imovito a grdo ženo, Pavel pa siromašno a lepo. Gospa Anka Vrabec bila je res izredno bitje, krasne unanosti in dobrega srca, ljubezniva in zgovorna. Že te lastnosti bi bile v normalnih razmerah zadoščale vzbuditi Petrovo zavist in žene njegove sovražstvo. Ker pa je gospa Anka Vrabec vrh tega še sama vès dan sedela v prodajalnici in so mnogi kupci zgol in jedino zaradi nje prihajali kupovat, kar je bilo Vrabčevi trgovini v korist, Krtovi pa v škodo, prekrivila se je Krtova zavist v divno mržnjo, ki je rasla od dné do dné, k čemur je strupeno pikanje žene njegove dosti pripomoglo. Peter začel je svojega konkurenta in ženo njegovo prav neprijazno opravljati, Pavel in Anka pa sta vračala šilo za ognjilo in kjer sta le mogla, storila Petru kaj žalega. Zlasti pa je Petra in ženo njegovo jezilo, da si je gospa Anka kupovala ravno takšna oblačila, kakeršna je nosila gospa Krtova. Ako je gospa Krtova imela danes novo krilo, je dva dni pozneje gospa Vrabčeva imela že ravno takšno in — kar je zmatral Pavel Krt za vrhunec spridenosti in zanikanosti — postavila se je v novem krilu med vrata svoje trgovine in se tako zapeljivo smejala vsem mimoidočim, da so najstarejši ljudje hiteli v prodajalnico kaj kupiti, samo da so mogli delj časa občudovati krasne in bele zobke gospé Anke. Celó nekega šestdesetletnega krepostnega „ansagerja“ očarala je nekoč gospa Anka tako, da je v Vrabčevi trgovini nakupil blaga kar za celo balo. Od tega hipa postal je Peter Krt zakleti sovražnik gospé Anke in nje moža, ter v navzočnosti svoje žene, nekega prodajalca pečenih kostanjev in neke „pedenarice“ storil slovesno obljubo, da bode svojo nasprotnico uničil na vsak način.

Peter Krt premišljal in ukrepal je mnogo, a kar nič mu ni prišlo na misel, s čimur bi bil mogel priti Vrabca in Anki do živega. Delal je v to svrhu satanske načrte a nijeden ni bil izpeljiv; cele noči ni zatínil očesa, postal je bled in shujšal tako, da so hudobni jeziki že govorili: „Krt je tako tanek, kakor kak pajek,“ a še ni vedel, kako bi mogel izpolniti slovesno prisego, katere ga je žena spominjala vsaj desetkrat na dan. —

Nekega popoldné sedel je Krt v kavarni v I. nadstropji kraj Hradeckega mostu in zrl na ulico. Kar zapazi, da pride Vrabčeva Anka čez most in jo krene v Židovske ulice. Krt plačal je hitro svoj račun, spravil naočnike — bil je namreč zelo kratkoviden — in hitel za Anko Vrabčevo. V Židovskih ulicah bila je jako ve-

lika gneča, tako da se je Krt jedva preril skozi, a predno je dospel do Zvezde, že ni bilo več videti lepe rozabarvne obleke Vrabčeve žene. Krt je sodil, da je šla Anka po Zvezdi in hitel na to stran. Ko pride do Kazine, zapazi pri pošti rozabarvno obleko, a predno je dohitel nositeljico, ustopila je pa že v hotel pri Maliču.

Krt obstal je ves presenečen. Ni veroval svojim očem, da bi bila Anka Vrabčeva, sovražnica njegova, šla v hotel... Grozna misel rodila se mu je v razgretih možganih. Kaj, ko bi bila Anka nezvesta svojemu možu, ko bi imela v hotelu sestanek s kakim ljubimcem. Strašna ta misel ni dala Krtu miru, in ko mu je portier v hotelu potrdil, da je prišla v rozabarvno krilo oblečena dama v hotel in šla v sobo nekega gospoda S—a, tedaj je imel Krt samo še toliko sape, da je vprašal služnika: Jeli ta gospod samec. — Da, samec, odgovoril je portier. — Iz dnu sočutne duše izvil se je Krtu vzdih, in ko je dal na ta način čustvom svojim primerne ga duška, vrnil se je kar najhitreje mogoče na Stari trg, naravnost v prodajalnico konkurenta svojega, Pavla Vrabca.

Vrabec je vsprejel Krta zelo neprijazno in ker tudi on ni vedel tolmačiti nepričakovane odsotnosti svoje žene, veroval je besedam Krtovim in se nemudoma z njim odpeljal k „Maliču“. Portier jima je pokazal sobo gospoda S—a; Vrabec potrkal je krepko na vrata in na klic „notri“, ustopil zajedno s Krtom.

Na naslonjaču poleg okna sedela je v rozabarvno krilo oblečena dama, a to ni bila Vrabčeva Anka, to je bila — Krtova Urša.

Rudeč jeze in sramote vskliknil je Krt s hripavim glasom:

Žena... Ti... ti... me varaš... oh... oh...

Jedva je bil Krt zinil te besede, začel se je dozdevni ljubimec glasno smejati, a videvši veliko žalost Krtovo, rekel tolažilno:

— Častiti gospod... dovolite da Vam raztolmačim položaj... jaz sem — zobozdravnik S.—

V A m e r i k i.

Amerikanec: Pri nas v Ameriki ima vsaka hiša svojega kuharja.

Slovenec: To še ni nič! Pri nas v Ljubljani ima vsak vojak svojo kuharico.

K r i t i k a.

Dijak: Vse je sleparija! Govori se o hitrosti brzovanja — švindl! Že pred tremi dnevi sem brzovaval svojemu očetu, naj mi pošlje 50 gld., pa še do danes nisem dobil ničesar.

*Barab ljubljanskih sem glavar,
Vse mesto me pozná,
Na rotoržu in v križankah
Tako sem, ko domá.*

*Ne sejem nič, ne žanjem nič,
In vend r se žirím,
Dovolj mi je, da groša dva
Za žganje kje dobim.*

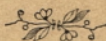
*Karkol' na svetu je pijacé
Najboljša je žganjé;
I vino, pivo ni slabó,
A žganje gre nad vse*

*Kdor nikdar tam se klatil ni,
Kaj je lepó, ne zná;
Tam mestnih policajev ni,
Tam je prostost doma.*

*Po zimi res da je trdó,
Če zimske suknje ni;
Po mestu se je stikati
In to mi ne diši.*

*Po skednjih nočevati je,
Trpeti glad in mraz,
Ruvati s policijo se,
Oh — to pač hud je čas.*

*Ker pravi pa Ljubljančan sem,
Na mé ne zabi Bog;
Zelén bo zopet Tivoli,
Zelén bo mestni log.*

Narodni dom.

Gospod urednik!

Gledé na to, da je zanimanje za „Narodni dom“ v vseh krogih tako živo, da „Krajcarska družba“ že ne more več vknjiževati došlih darov ter bode v kratkem nastavila posebnega blagajnika, kontrolorja, knjigovodjo in petero šivilj, ki bodo sproti šivale vreče za spravljanje srebrnine, interwievoval (klasična beseda, kaj ne, gospod urednik?) sem nekatere odbornike tega društva in zagotovili so mi, da bodo začeli „Narodni dom“ graditi prihodnjo spomlad. Šele ko sem v Latermanovem drevoredu obedoval (navadno jem kruh in čebulo, le ob nedeljah in praznikih hodim v ljudsko kuhinjo) in ugibal o dobljenih pojasnilih, prišlo mi je na misel (jaz mislim vedno logično, sistem prof. dr. Lampe) da so „bodoče“ sploh vse spomladi katere še niso minole in vsled tega nisem takoj uganil, katera

bodoča spomlad so interwievovani gospodje odborniki imeli v mislih. — Bodoč pa, da imata gg. Knez i Zupančič v Trnovem obilo z varnostno znamko zaznamovane pristne opeke, bodoč, da je les v Ljubljani jako drag, bodoč, da so nakupili slikarji ljubljanski toliko barv, da bi ž njimi lahko pobarvali vse mesto, bodoč da se ne odpravi nemški napis nad čitalnično trafiko, kateri nedostatki se odpravijo v bodočem „Narodnem domu“ — preverjen sem za trdno, da se bode prepotrebna ta zgradba začela zidati že na prvo bodočo spomlad, to je l. 1892.

Proseč, da blagovolite to veselo vest javiti čitateljem svojim, priporočam se Vam z odličnim spoštovanjem

Krunoslav Lovigroš.

V kopeli „pri slonu“.

Klicali so ga za Žvokelja, imé mu je bilo Urh in služil je za kočijaža v neki bogati hiši, kjer je večkrat slišal hvaliti kopel „pri slonu“. Postal je radoveden, zakaj doslej se še ni bil nikjer drugod kopal, kakor na pasjem brodu. Neko nedeljo se končno odloči in gre k „slonu“. Pri kasi sedeča gospodična se je Urha kar ustrašila, kajti ta se z ozirom na kopel ni bil ves teden umil. Urh pristopil je h kasi in previdno uprašal: Koliko je pa plačati za kopanje? — Petdeset krajcarjev, odgovorila je gospodična. Po kratkem premišljevanja pravi Urh: veste kaj, trideset Vam jih pa res dam, če ste zadovoljni. — Kasirka: Ne smem. — Urh: No, mi pa dajte za dve dvojači manj vodé!

Dobra kréma.

Krčmarica na deželi (prinese popotnikom zajutrek): Kako ste kaj spali, gospodje?

Potniki: O prav dobro — samo trikrat smo ustali, da smo se spočili.

Pred ljubljanskim gledališčem.

A: Čudim se, da občinstvo pri današnji predstavi ni zvižgalo.

B: Kako boš zvižgal, kadar se ti zeva.

Slab zgodovinar.

Miško: Lej prijatelj, kako čudna je usoda človeška...

Ti si obogatil, postal si pravi... Krasus...

Joško: Ti bi bil pa rad... „Pumpejus“.

Navihanec.

Oče: Francelj, danes si dobil zopet bratca.

Francelj: Res? To moram pa koj materi povedati.

— Ljubezniva maska, dobro te poznam.

— Ti, mene? Ne verujem; še nikdar te nisem videla na nobeni veselici.

— Verujem, da me nisi videla, toda samo v tej obleki ne. Slovenci smo sila resni možjé in ne trpimo med soboj harlekinov. Kdor je samo šaljiv in dovtipen, še nima pristopa na narodna zbirališča — kako javno dostojanstvo mora imeti, le to mu odpre vrata.

— Hm... na misel mi prihaja star pregovor... gotovo ti je znan... komur Bog kako službo dá...

— Pst, pst! To je pregovor, ki velja samo za Nemce... o — v Slovencih je vse drugače...

— Kaj ni naših rojakov nijeden v javni službi?

— O pač, a v primeri z Nemci jih je jako malo. Kakor protežujejo na Pruskem plemiče in odganjajo od javnih služeb neplemiče, tako je tudi v nas. Razlika je le ta, da protežujejo nemške plemiče... Sicer pa je v privatnih zavodih ravno tako, kakor v državni službi.

— Povej mi kako primeru.

— Poglej samo v kranjsko hranilnico. Ta zavod masti z novci, zasluženimi od Slovencev, same Nemce in nemškutarje... in še kakšne... o vsakem pojedinem velja do pičice pregovor, ki si ga prej omenila.

— Čuj harlekin, jezik tvoj je strupen, prijatelj ti ne bode pridobil.

— Prijatelj naj me ubrani Bog, sovražnikov se bodem ubranil sam. To velja tudi za ves naš narod. Dokazal ti bodem to prihodnjič, ko se snideva in navedel Ti bodem primerov. Do tedaj pa zdravstvuj, lepa maska.

— Zbogom, galantni harlekin.

Čudna primera.

Sodnik (opominjajoč mladega tatu): Vidiš, nesrečni dečko, kako slabe posledice ima tvoje dejanje, zakaj hlače, katere si ukradel, ostale ti bodo kot pezdir v očesu, dokler boš živel.

Na novega leta večer.

Pozno zvečer zapustil je Anton Kilovec čitalnično restavracijo, kjer je bil zapravil svojega šefa novoletno darilo in jo krenil proti domu. Med potom se je prepričal, da se mu v glavi vrti, kajti v jednomer butal je ob zid ali pa objemal svetilke. Ker je ravno mimo njega peljal fijakar prazen voz, ustavil ga je in sedel v voz. Komaj pa se je pripeljal do gospodskih ulic, pride mu na misel, da ima samo še 3 goldinarje denarja, s katerimi mu je pa pokriti male troške vsega dolgega meseca, a že fijakar bode za vožnjo do Karlovškega mostu računal goldinar.

— Škoda goldinarja, govoril je Anton Kilovec sam sebi. Krvavo je zaslužen in krvavo bi ga bilo škoda, da ga dam fijakarju. Ta ga bo tako zapil. Zakaj bi ga pa ravno on zapil? Saj ga sam lahko.

Po tem logičnem modrovanji zamislil se je Anton Kilovec nekaj trenutkov, nato pa rahlo odprl vrata voza in skočil na cesto, ne da bi bil fijakar to zapazil. Anton krenil jo je hitro po Gospodski ulici nazaj in mislil po ovinkih dospeti do sv. Jakoba mostu, a zgrešil je pravo pot, kajti koder je tudi hodil, vselej prišel je zopet v „Zvezdo.“ Končno se je naveličal te šetnje in znova ustavil nekega fijakarja, vozečega mimo kazine.

S tem vozom dospel je Anton Kilovec do Florijanskih ulic, kjer pa je zopet začel premišljati kako škoda bi bilo dati fijakarju cel goldinar in rezultat tega premišljevanja je bil ta, da je Anton zopet skrivoma skočil z voza in jo krenil peš proti svojemu domu, kajti tudi drugi fijakar dremal je na kozlu. Pot je bil dolg in mučen in kadar je Kilavčev Tonček cepnil v kako mlako, tolažil se je vedno: No, goldinarček sem pa le prihranil.

Drugo jutro je naš prijatelj mačka pasel in temne, zmedene misli so mu rojile po glavi. Nikakor se ni mogel domisliti, kdaj in kako je prišel domov. Nekaj o neplačanih fijakarjih mu je vznemirjalo možjane — hitro skoči raz postelj, pogleda v svoj možnjiček in vidi — samo 1 goldinar.

— Strela božja, togotil se je Kilavčev Anton — jaz sem pač največji osel na svetu. Fijakarjem sem ušel, plačal sem jima pa vožnjo naprej in tako mesto fijakarjev prevaril — samega sebe.

MISLI.

Klakérji lažejo z rokami.

Bedak je laglje dosleden, kakor razumnik.

Ljubezen se živi od čustev in umrje za mislimi.

Nekatere žene lažejo z jezikom, z očmi in s srcem.

Slovenci o Božiču .

Vabilo na naročbo.

Narodno-humorističen list je izvestna in čutna potreba; in zato smo ukrenili izdavat **„Pavliho“**.

„**PAVLIHA**“ stal bode na obče slovenskem stališču in se ne bode utikal v sedanje prepire.

„**PAVLIHA**“ prinašal bode izvirne pesni, pripovedke in druge zabavne raznoternosti.

„**PAVLIHA**“ bode ilustrovan ter bo redno donášal slike, ki jih izdeluje umétnik-domačin.

„**PAVLIHA**“ se bode tiskal v Trstu — v dokaz, da stoji nad strankama.

„**PAVLIHA**“ velja za celo leto 4 gld., za pol leta 2 gld. in za četrt leta 1 gld.

„**PAVLIHA**“ bodi slav. občinstvu, osobito narodnim krogom najtopeje priporočen v obilo in mnogobrojno naročbo!

Uredništvo in upravníštvo
humorist. lista „Pavliha“.

J. C. Juvančič,

posestnik vinogradov na Bizeljskem ter posestnik in veletržec z vinom v Spodnji Šiški poleg Ljubljane, priporoča

bogato svojo zalogo raznovrstnega vina (zlasti dolenskega čvicka) za vredno ceno.

Julij Moises,

trgovina z usnjem

v Ljubljani, na Prešernovem trgu 2,
priporoča

svojo bogato zalogo vsakovrstnih podplatov in gornjega usnja po najnižih cenah.

Najnižje cene!

Fran Petrič,

trgovina z manufakturnim in kramarskim blagom

v Ljubljani, Špitalske ulice št. 6

(poleg Lingarjevih ulic)

—>>> priporoča <<<—

☉ svojo veliko zalogo in raznovrstno izbero ☉

modnega in kramarskega blaga, sukna za moške in ženske obleke, svilnate in volnene robce za na glavo v najrazličnejših bojah, platno, kotonino, hlačvino, volneno, blago, lepo, močno, dvojne širokosti, meter po 50 kr. in več.

Ceniki in vzorci franko!

Domača tvrdka!

Svoji k svojim!

FRAN KAISER,

—> puškar v Ljubljani <—>

priporoča

mnogovrstno zalogo orožja in raznih lovskih potrebščin,

kakor tudi pušk lastnega izdelka ter izvršuje vsakojaka popravljanja točno in po najnižjih cenah.

Andr. Druškovič,

trgovec z železnino

v Ljubljani, Mestni trg št. 10

priporoča:

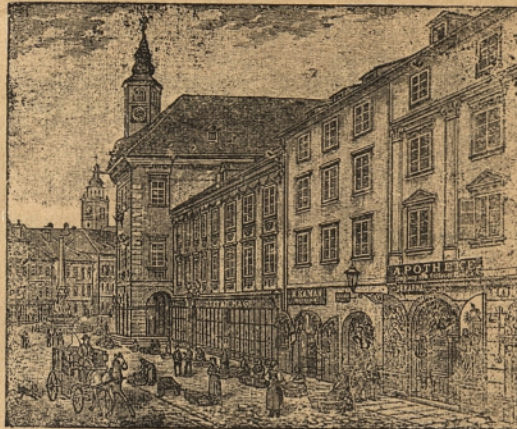
bogato svojo zalogo štedilnikov, nagrobnih križev, kuhinjskega in vsakovrstnega poljedelskega orodja, kovanja za okna in vrata, cementa itd. — sploh vsega v to stroko spadajočega blaga po najnižji ceni.

Fine vodne pile in žage,

za kojih izbornost se jamči.

Lekarna v Ljubljani

poleg mestne hiše je stara nad 150 let.

V lekarni poleg rotovža gosp. pl. Trnkóczy-ja se dobivajo naslednje popisana domača zdravila vedno sveža (frišna) in se razpošiljajo proti poštnemu povzetju z obratno pošto.

Lekarni Trnkóczy-jeve firme je pet, in sicer: Na Dunaju: Viktor pl. Trnkóczy, V., Hundstürmerstrasse 113 (tudi kemična tovarna); dr. Oton pl. Trnkóczy, III., Radetzkyplatz 17, in Julij pl. Trnkóczy, VIII., Josefstädterstrasse 30; v Gradci (na Stajerskem): Vendelin pl. Trnkóczy; v Ljubljani: Ubald pl. Trnkóczy.

Lekarna Trnkóczy-jeva v Ljubljani

priporoča:

Cvet zoper trganje (Gichtgeist)

lajša izdatno in prežene bolečine. — Steklenica stane 50 kr., tucat 4 gld. 50 kr.

Planinski zeliščni prsni sirup kranjski za odrasčene in otroke; razkroja sliz in lajša bolečine pri kašlju, hripavosti, vratobólu, prsnih in plućnih boleznih. — Stekl. 50 kr., tucat 5 gld.

Schußmarkt.

Marijac. kapljice za želodec

so izvrstno, uspešno, želodec krepilno, slezo ločilno, odvajno in slast do jedi oživljajoče zdravilo. — Steklenica 20 kr., tucat 2 gld., 5 tucatov samo 8 gld.

Kri čistilne kroglice ne smeje bi se pogrešati v nobeni rodbini. So lahko odvajajoče, slezo odganjajoče zdravilo pri zabasanji, skazenem želodci. Stane: škatljica 21 kr., zametek s 6 šk. gl. 1.25.

Esenca za želodec, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gld., 5 tucatov samo gl. 4.50.

Angleški čudotvorni balzam, 1 stekl. 10 kr., 1 tucat 1 gl., 5 tucatov samo 4 gld.

Prva kranjska tovarna
oljnatih barv, firneza, laka in klija

Ad. Hauptmann-a

v Ljubljani.

Zaloga:

Šolski drevored številka 6
Semeniško poslopje.

Filijala:

Slonove ulice številka
10—12.

Štefan Nagy,

v Ljubljani, Valvazorjev trg šteč. 5
(prej FR. TRČEK)

priporoča:

vsakovrstno železo in jeklo, stavbarske in pohišne okove, obrtniško in kuhinjsko orodje, štedilna ognjišča, železne peči in kotlje, fine pozlačene nagrobne križe, železniške šine, traverze in štukadore za stavbe, vage, žage, kose in pile,
najboljši kamniški cement ter pristni dovski mavec (gips) itd.

Umetne

zobe in zobovja

stavlja na način,

ki ne prouzroča nikakih bolečin,
ter opravlja

vse zobne operacije in zobna plombovanja

zobozdravnik A. Paichel

v Ljubljani,

tik Hradskega mostu, I. nadstr.

**Glavna
trgovina:**
Stari trg 15.

Jožef Stadler

Filijala:
Črevljarske
ulice 4.

stavbeni in galanterijski klepar v Ljubljani

uradno pooblaščen vodovodni instalatér

izvršuje vsa v njegovo stroko spadajoča dela ter jamči za naglo in trdno zvršitev iz najboljšega materijala.

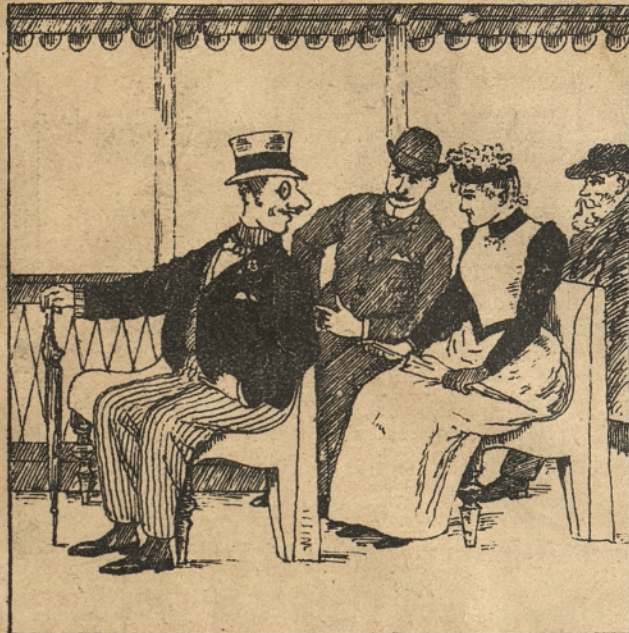
Velika zaloga bernskega zacinjenege pohišnega in kuhinjskega orodja prve vrste po najnižjih cenah,
kakor tudi:

drugih izdelkov, posebno izvrstnih malnov za kavo in vsake vrste strojev za naglo vrenje, pripravo za koprivno kopel ali duš; čebriče (banje) za kopanje, v katerih se sedi, tudi take za otroke, kletke za tiče, fine nagrobne vence iz kovine, vodne škafe, vrče, vedre, brizgalnice vsake vrste, hladilnike za šampanjec, svetilnice, ki se rabijo po ulicah, na vrtu in v žepu, stojala za ogleje, stroje v katerih se da s špiritom kuhati guljaš, bržole in pečena govedina. Postavljam pa tudi zahode (stranišča) brezsmradne po najnižjih cenah. Naročila vsake vrste, kakor tudi popravila se hitro in točno izvrše, proračuni naredé in se razpošiljajo brzo in poštnine prosto.

Kaznovana radovednost.

1

2

3

4

L. A. E. Hönig & Co Trieste